

7356

II

Dyament
Tragedya w 1. akcie
Tomawyst z Niemieckiego
wierszem białym
W. Thulie 1849r

7356

1
Książka: 20.
Strona: 22.

Dyament.

Tragedyja w 1 Akcie

Oryginałna D^{ra} Blau / D^{ra} Barni^{ka}

Stumaczyl z niemieckiego
wierszem białym

Wincenty Skulicki.

Zbiór

ALFREDA BIRKENMAJERA

Sygn. .... Nr. ....

Lwów w miesiącu Lutym 1849.

libl. lag.

Oroby.

Lapeygnas, Kreol - Dyrektor Kopalni
ni dyamentów w Sierze
Espintaco. - /Mestiz./ /Zim Mestiz./

Persyl, niewolnik /Mulak./

Koras. { Niewolnicy murzyni
Peres. {
Wallis { /Mestiz./ /Zim Mestiz./

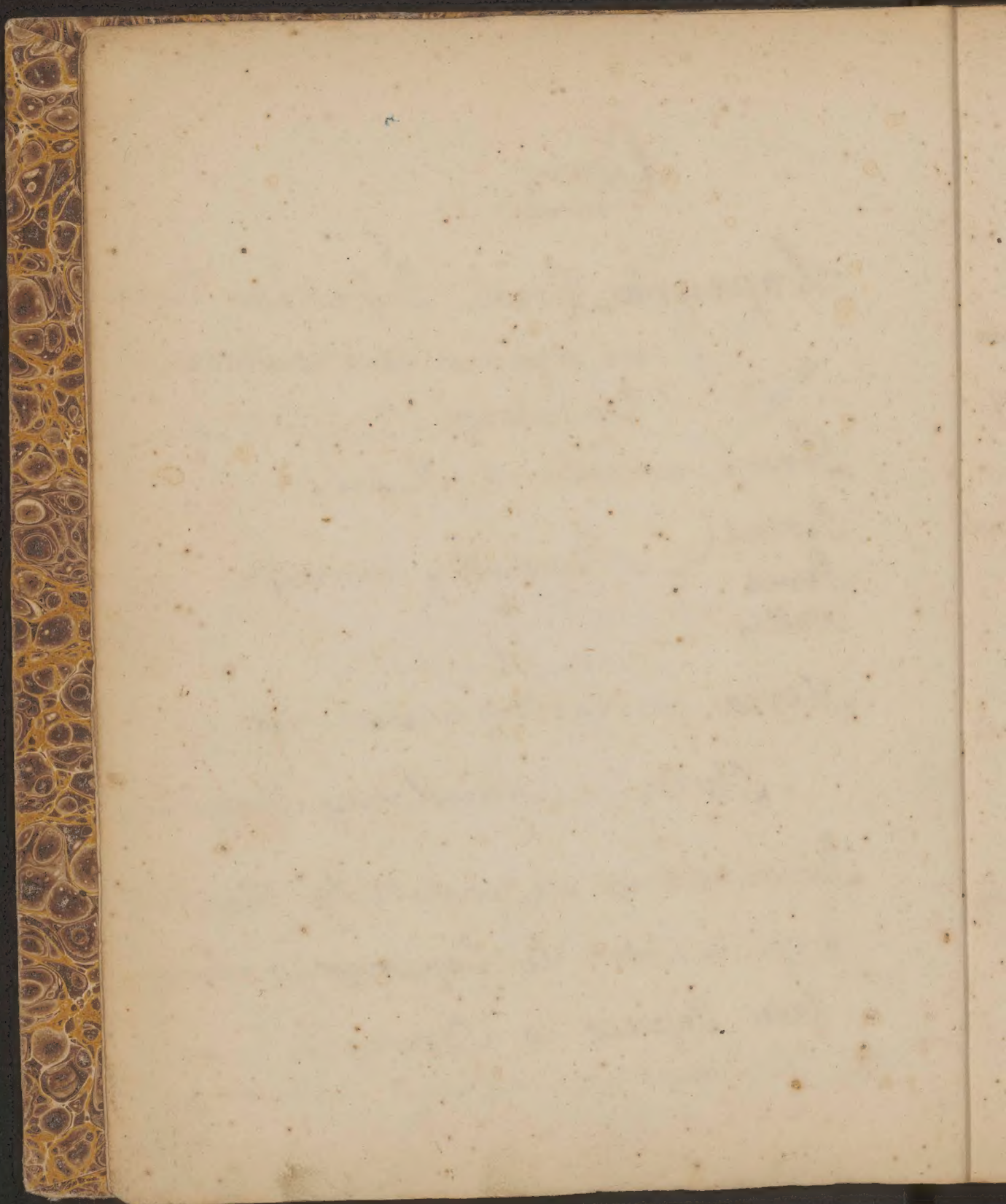
Mirza. /mulatka./ niewolnica.

Murzyni - Niewolnicy. Murzykanci

Kreol dzieje się w dalinie Kopalni
dyamentów de Espinco w obwo-
dzie Fejucco w Brazylii.

N.B. /Zim Mestiz./ - jest to dzieciątko srodzone
Indyjanek i Europejczyka.

Scena II

Teatr przedstawia okolice górzystą
w głębi rzeka po prawej stronie
trawniki po lewej na przodzie
sceny łąka zieleniem murawy
pokryta.

Perzyl. (siedząc na trawniku)

Gwiz uciekacie najstodrze marzenia,
 Za Matką, co was zaledwo zrodziła: ...
 Gdzież jest ta święta spokojna krajina
 Toż toż jest wiecznego spokoju?
 Gdzież do wesółych choć sennych widziadeł
 Biedny niewolnik przystać się może?

O, nie dopuście bym w mojej niedoli
Ja syn cierpienia miał znów powracać
Pod krwawe jarzmo tej dzikiej tyranii!
We śnie jedynie wolny od mych więzów
Nie zagravia mi krowia przesiąknięta chłostą
Nie wstrząsną serca przekleństwa piorany!
Ramie Kochanki, ręką przyjaciela
Obejmują mnie wstodkich snu marzeniach
Wolno mi ptać i cieszyć się z matką
Uznieć co w pierśi odbiło otowięcia —
I być otowięciem, bratem mięgoty niemi.

1. Świeć zaczyna:!

Lecz ach! Twi zorza poranna w ptomieniu
Stoić zwycięzko wschodzi z pro za górę,
Tworzytko budzi do życia stodkiego
Procz niewolnika.... Temu kazda chwila

4

Przynosi chyżo cierniową Koronę
Wiecznie skazany, na nowe cierpienia!
Baczi zdrowa nocy matka ukochana
Powracaj prędko do swajego syna....
Bo jego rany Kwidly dzień rozdiera
! wstaje bierze motykę!

Nwż dalej- żywa- Szukaj niewolnika
W dziennej swej pracy z tą ręką skrwawiną,
Od spieki stoica, tracąc zmysły swoje
W tym piastku złota i drogich kamieni
Dla tych wybranych, których szczerście całe
W potysku złota w blasku diamentu!
Niepomni, że try i krew niewolnika
Skrapiają Kwidly krusz^{ca} im tak drogi.

Scena. 2

Persyj. Lapczyra / goni za / Mirza

Mirza

Przez, zachwaty, przez, dorzuj przed moją zemstą
Możesz rozrządzić słabą moją siłą
Tobie postusznym będzie niewolnica
Lecz nad mój sercem panem być nie możesz!
Moje uciucie gardzi mocą Twoją!
Wolność, to jedno, jest własnością duszy
Myśl zaś jej wolnoźrodzanym dziecięciem.

Lapeyras

Żalona! Czyż nie miłość żądza moja?
Nikt się nie oprze temu urokowi
Ani niewolnik, ani Król na tronie!
Ja ciebie Kocham niepodzielnie duszą
Twoja wzajemność jedna-dziwność moja!

Mirza

Jak Dmieri okropna niepokocha życia.

5

Jak się dzień z nocą nigdy nie pogodzi
Jak moje serce tobie okrutnikowi
~~Nie~~ ^{Nie} ~~ca~~ ^{ca} ~~hodu~~ ^{hodu} wzajemnej miłości!
Olehtaj rozpaczkę międlę mą, a tobie
A ~~ta~~ ^{ta} jak morze głęboka i ciemna
Nie po niej droga prowadzi do serca....
Jest to nie nawisć.... wieczny wróg miłości

Lapeyras.

Iturzie masz Mirza, muszę przyznać tobie
Że mnie nie kochaś jako swego pana,
Bo nie przystoi kochać niewolnicy
Kata wolności i swego tyrana!
Leer ^{jeżeli} ~~jeżeli~~ ^{jeżeli} ten, któremu moe dano
Droczysz cię srodze do upodobania!
Z toba to ja rzeknę chciałby chwycić razem
^{Odda} ~~Odda~~ ci serce, wolność za niewolę,

Otwiera niebo rozkosznej miłości!
Ten nie zasturzył na nienawiść swoją
Ale jest godnym swojego Kochania.

Mirza.

Nie jest to miłość co w łonie sercu krzewi
Miłość, nie — ale namiętność ślepa! —
Gdy czuje Tygrys, już długi wewnątrz jego
Gdy się w nim wseriętność instyktu obdri.
Prawdziwa miłość jest własnością nieba!
Chce to serce pochodzi od niego
Więc miłość cechą szlachetności Boga,
Wszystko co piękne, szlachetne i winności
Co w pierś ci twoją od Boga włożone
Nazywa miłość Bogów swoją matką
I z pierśi matki bierze życie swoje!
Leż w łaski pierśi gdzieś piękno zamieszka

6

Gdzie same wieje, wystęku się gniewidza,
Gdzie każde czucie proste i znużone,
Tam miłość świecie niemore zwycięstwa!
Tam miłość swojej nieznajdzie ojezyzny!
Choi coś zabłysznie, jest to błyskawica
Co tylko piecze, jak ogień piekielny
Leci nieświeca co niebo zakrywa!
Kto tak nogami jak ty depta prawdę
Co ludzkiem robi dopiero ołowiem
Kto równie sobie try braci wyszydza
I szatańską zęba jaskwi się nad smutkiem
I widzi w ciele tylko niewolnika
I z nim się bawi jak z cieniem i ułtwinie
Niema litości w ścieżności tygrysa!
I brata swego jak towar sprzedaje
Temu jest miłość i ośca i próżna

Jak odgłos ^wpuszczy odbija się ginie -
Temu już zasłał gwiazda ^wodurzy jego!

Lajneyras.

Cóż ma - mój - prawo uczućnego z miłością?

Chcę przemówi, rozum oświecić -

Bo moje miłości nie ma żadnych granic

Foręto prawo ~~gierze~~ się zachwale! ....

Ale czuję Towar ^{ty}tylko głupeca zwaloz...

Temu to Mirzo postaw mnie na próbie

Czy w mojej pierś nie krzewi się serce

W którym się Bożek miłości uśmieszcza!

"Kleka"

Widzisz Mirzo pójdziesz w moje objęcie

Uczuję jak tyran miłością goręję

Dla niego miłość jest duszy oświecenie!

Rozkazi - zarządzaj, a on do nóg swoich

7
Złoty se skarby które z tego rodzi...!

Mirza.

Miłość i serce niezna ceny złota,
Peniaż, o który miłość się targuje
Sylko od Boga nosi cęch, mioba...
Tej mowa miłość, jej pierwiastkiem serce!!

Lapiewrās.

Czyż ci nie płacę za samą monetę,
Czyż nie daję wolności do tego?
Zabiję serce które wolność w szale,
Czyli to złoto mińco za złotej ceny?!

Wszak miłość w pierści zebrała jest mierny,
Prównie jak w wędrzy wędrująca na tronie,
Tak wieniec z kwiatów na złobzistej skroni
Tak złoty puhan, nalany piotunem!

Mirza.

Przine lwe stawa - dowiedź się, aralem
Ze mego serca niegrze kusić z totem....
Brzybnę się toba jak grzechem smier kelnym.

Lapeyras. przebie!

Drzyj więc przed zemsta, podła niewolnica
Arazne tortury wycisną z lwej duszy
Czego ubłagać nierdotata mitosć!

Teraz zażądaj od ciebie amitosci
^{Jeśli się}
Gdy się ^{je}xi aprzez, biada niewolnicy.

Teraz

Mirza

(Bez maski jesteś tem wem jesteś)

Arazna potwora wyrzucana z piekła

Tedynie tytko, na uciemnienie

Sej niewinnosci jakha niebo rodzi!

Ta się nie lekam, jętkad by nie grozić

Jeżeli i umrzeć mam odwagę w sobie

8
I pokażę cię, odwracę do ciebie!

Lapeyras

Fabrze! Wzięć do mnie ^{czotgaj} ~~razem~~ się robotnik
Nabierz odwagi, wykluj ją z twojej piersi
^{w Krócie} ~~Wkrótce~~ zobaczysz kto będzie zwycięzcą!

! Phee ja ujęć. Persy! bierz z głębi
i stażę miedzy nich podnosząc
motylki!

Persy!

Staj! ni koremniku! ^{twem} ~~Lyciem~~ przepławisz
Jeśli wtos jeden wziętym jej zostanie
Jeśli prętność miałbyś tę zachować
Do tej świątyni w Krócie niewinności!

Lapeyras.

I ty zachować podniosłeś żelazo!
Nie uzbiesz bary między niewolnikami

Czyś już zapomniat; śmierć na buntowniczką!

Odchodzi spieszenie!

Scena. 3.

Mirza — Persyt.

Mirza.

Zginatęś! — śmierć okropna czeka ciębie!

Persyt.

Żałbym miał zginąć ja, w objęciu twojem

Có twego serca czuję puls i bicie

Kłose w mej piersi sama rozkosz rodzi —?

Chwila co szczęście miłości zrodziła,

Objęta wieczność w czyskim twojem tonie!

Mamże drżyć może, czy nie przed tą kropką

Która przed czasem życie me unosi?

Czyliż ta chwila nie daje mi więcej

Tak bieżące życie obfitego w rozkosz!

9
Tracę, tracę cię, tracę, wszystko w tobie.

Mirza.

Alboż nie tracisz swej drogi Kochanki

Kora cię namie dobiegnie mściciela

Kajrowaczi na śmierć rozstawania?

A gdyby nadta droga głowa twoja

Krwawa ofiara wzgardzonej miłości?—

Mysli okropnej Klira mnie zabija...

Ucieczka drogi, ostatni ratunek!!

Feryz.

Ta z tego życia niemać nie ratować

Prócz ciebie droga, prócz szereścia miłości

Latwiej mi będzie ratować abaje.

Gdy na swych skrzydłach śmierć mnie porwie z toba

Tak gdy do Kajelan przykują to życie!

W tem przekonanem, że choć jedna chwila,

Bronitem nieba twojej niewinności
Czyż to nie wazy za życia tysiące? —
Wkurzeć za ciebie, ach, to rozkosz dla mnie!

Mirza.

Nie, nie, mój drogi żyj choć w oddaleniu
Dla mnie jedynie — lecz teraz uciekaj
By cię nie dosięgł ostróg mrocznej góry.
Dla mnie zaś teraz bądźcie myśl już sama
Że krwawej zemsty uszczeltes rozgładzić
Lecz gdybyś zginął, będą bez obrony!

Persyj.

Ja mam uciekać, ciebie tu zostawić
Wiedzieć cię w szponach drapieżnego Sępa
I niepodzielać los sławny z Tobą?
Ty będziesz ginąć w okropnych cierpieniach
A ja bez ciebie żyć mam w oddaleniu? —

Nigdy, przenigdy! Niechaj burza Losu
 Miota mien zyciem tyżającem męzarni...
 Tu zostanie przy moim Aniele
 Bo śmierć przy sobie niebem będzie dlanie!
 Meha na mekę piętrzy się w mej myśli
 Że cię Lapeyrās z rodu dręczyć będzie
 Zemna uciekaj... albo niechaj razem
 Wyrokni Losu zerkamy cierpliwie!

Mirzec.

Ta ciebie na Krainie siołata
 Odprawiać aż do morza
 I z morza pójde z tobą
 Nie straszą mię pustsze, góry
 Ni przepaści ni wałwory
 Bo co serca silnie trzyma
 To potaćra razem wszędzie

W oddaleniu i w bliskości!

Leżę gdy teraz, ujęte z tobą

Jeżeli nieczłeka tylko chęć

Jest jedynym twym ratunkiem

W ten czas wątpię, jestem pewna

Że nieczłeka się nie uela

Jeżeli wroga sam nie rzucisz!

Jam kobieta, niecierpna

Której siły brak męczyłszy

W twój niecierce niewątpliwie

Będzie tylko twa zapora?

Leżę gdy będziesz już bezpiecznym

Przed wściekłością tej potwory,

W ten czas polece za tobą

Łośm wiatru najcięższym,

Leżę ty teraz z łaci uciekaj

41
Sam Kochanku, sam mój drogi!

Persej. / obejmuje Mirze: /

Mnie w tej chwili śmierci jedynie
Porwać może z tego miejsca!

Lecz jeżeli życie moje

Taki ci drogim tak Kochane

Tak two usta powtarzały

Tak czystym z twego oka,

Wiec tu dłużej nie zostaniesz

Trudzić musisz ze mną!

Sam przy tobie jak lew śmiały

Tulotny jak ta strzała,

Lecz bez ciebie, zbieg słowotliwy

I borsilny jak to dziecko....

Bo to życie bez wartości

Terli nie należy sobie,

Al. Kto życie bez wartości
Chciałby chronić i ratować
Ten jest głupcem, marzycielem!

Mirza

Ha! więc drogi uciekajmy.....
Oto widzisz mnie gotowa
Ja za sobą jak cię wtasny
Pojde nawet aż do grobu.

Persyj.

Oto miłości chorągiew zwycięzka
Która w szeregach i nieszeręgach
Pawieła w górze swobodnych abelków
Nacl nieszczęsnym przetrnieniem!

Katuje ją — Tyłkac w dali drwonięcie drwoni

Mirza.

Wielki Boże! Twi zapórno

Drwón śmiertelny kasto daje
 Twieś zginął, Karida ścieśzka
 Do uciezki nam przecięta.
! Gada zemdlona w objęciu Persyda:!

Zginęliśmy Persyd.
 Tak! Twój pień, droga Mirzo
 Jeśli Bóg nam nie pomoże!
! Odchodzi spieszenie i ciągnie Mirzę za sobą:!

Scena. 4.

Rozas. ! wchodzi z przeciwnej strony:!
 Znowu drwoniśz drwonie grzechu
 Zapowiadasz śmierć okropną
 Nieszczęsnego niewolnika
 Który w więzach podniósł rokosz!
 Biedne serce jak okropnie
 Trafia ciebie odgłos jego

^{Kiedy}
Lekko się czujesz do winy....

! Siada na ławniku:!

Śmierci, ja myślę, nie tak straszna

Gdy lekko w serce zapuka

A życie z cicha uchodzi....

Śmierci rozszerza ciasny obwód

Z serca spada ciężar życia!

Leż gdy na ciele śmierci swe zęby szerzy

Gebrze: on krok każdy liczy cienia swego

I na jej widoku traci wszelkie męstwo

Bo wie że celu nie chybi swojego,

W ten czas śmierci sroższa od męzarni piekła

Drząc przed zniszczeniem wzrasta w otchłonu żądza

Patająca ogniem za ziemską rozkosz

Wpiersi na nowo bucha się nadzieje

Życie się jawi w blasku najpiękniejszym

Bo wszystkie kwiaty naraz odmładniają
Kiedy ze skroni spadnie życia wieniec!

1: po Krótkiej pauzie:

Tak szczęśliwym kto je znajdzie
Wprzekonaniam swego prawa
Będąc wolnym więc się broni
Przeciw każdej nieprawości
Bo mać wolny nie bruchleje
Tego święte wciąż prawo.....

Tylko dla mnie wszystko jedno
Czy mi się wolność uśmiechać
Czyli niebo da niewolę
Grób moja wolność wskazuje!
Dla tego to ślepe szczęście
Nie trafiło dziś na swego
Dając w ręce niewolnika

Ten dyjament takiej ceny
^{the} Kłócy wolności dać ^{Chci} nie może

Wyjmuje dyjament z kieszeni, ogląda go: /

Zimny gładzie z cudnym blaskiem
W głębi ziemi bez wartości

Która sobie była matką,

Takie ciebie nie ubóstwia

Orłowski w ślepiach urojenia!

Mnie ten martwy, drogi Kamień

Choć się na nie obrócić nie przysła,
Choć by był wielki jak ta kula ziemiska
Jego com stracił on mi niepowroci.

Scena 5.

Proza   Persej

Proza na widok Perseja żywa odczoł-
bzi w głąb aby go podstuchać: /

Persyj. podrobn. żywo!

Dokąd mam dalej puscic kroki moje?
 Tak leci zwierz dziki za którym śmierć goni
 Męka miłości własna, ugodzony
 Szukam schronienia, ale nadaremnie
 Bym się wybawił od mych prześladowców..
 Oto rozpaczam jak rozbił na morzu
     Z bolem w sercu bez nadziei
     I bez portu, oprócz grabu.....
 A więc sam wolę skrócić me cierpienia
 By się niepastwił wróg nad śmiercią moją
     Bym na prośniach nie był dany
     Gdy mnie ciemny grób przywita!
 Droga Mirzo! Niech ci niebo
     Swoją światłą da opierkę.
 Boże! Ty wiesz chęci moje

Chciatem - ale nadaremnie
Próżyć quór. Próżyć walka
Tam w tej rzecz koniec cierpieni!
/Chce się rzucić w wodę. Rozas zastępuje
mu drogę!

Rozas.

Stój szalony! Co chcesz czynić?
Alboż tobie już na czasie?
Śmierci niechybi jednej chwili
Niech nie przedzie życie swoje
Nie rozrywaj jej do końca.
Mnie zaufaj mnie Persycie
Tam od serca twój przyjaciel.
Cóż przyczyna że w swym wieku
Życie sobie już ciężarem?
Ja mam długie doświadczenie

Wiém co życie chceć mi wierzyć
 Pośród cierpien oziwiałem,
 Mnie zaufaj mnie Persycie
 Kto wie czy ci nie pomogę.....

Persyl.

Gła mnie już niema ratunku
 Ta to dzisiaj mego życia
 Porzawitem się tym czynem,
 Temu śmierci mi porządana
 Sam dla siebie grób wykopie
 Tam na scieżkę pójde śmierci
 Byłem się tylko nie patrzał
 W twarz okropną kłosa mego!

Rozas.

Kiedy nami los rozrządza
 Niemasz prawa go wyprzedzać:.....

Być to szczęście czy nieszczęście
Jedno drugie dojrzeć musi,
Tak za nami szczęście goni
Nieustannie aż do grobu.
Mnie zaufaj mnie Perzyce
Mnie to otwórz serce swoje.
My jednego jarzma bracia
Niewolnicy i Futacie
Potaczeni przez cierpienia
A przez dale spótknieni —
Być może — mam nadzieję
Że ci przyniosę ratunek!

Persej!

Nie, nie, ja się nie ratuję
Dziś o moje przeznaczenie
Iz ochota jak Bóg zrzędził

Oddam chwilę cierpienia moich.
 Ale jedna, jedna gwiazda
 Błyszcząca na moim horyzoncie
 I rozjaśnia światłem swoim
 Noc burzliwa życia mego—
 Ona wierna, towarzysząca
 Pójdziesz ze mną aż do grobu.
 Lecz tej gwiazdy przeznaczenie
 Niewygodna, mnie napętlina
 Zgroza, Trwoga i rozpacz! —
 Jesli' Kochat, jeśli czuść
 Co to miłość — w ten czas pojmię
 Mego serca i drasne meki....!
 Ale choćby sobie w serce
 Nigdy iskry nie mówiła
 O tym zarze jakim miłość

A ty jednak w wierach swoich
Testes ludzkim, bo masz czucie
Wieg zrozumiesz boleść moją
Że to Mirra bóstwo drogie,
Ona duszy mej zbawieniem!
Ta która srogi Lapeyrus
Chce mi wydrzeć z łona mego!
Nie, ja tego nieprzeżyję
Wolę raczej umrzeć dla niej
Niż dopuścić, by się ona
Stata pastwa, i ikozemnikai!

Rozas.

Czy Lapeyrus wie że Kochasz?

Percy!

On na wszystko obojętny
Ta potwora zadrę pata —

My podclanni jego mocy

My nikczemni niewolnicy.

Tam się patrzył jak ten tygrys

Za nią ganił aż w to miejsce

Gdzie za krogulki miłości

Kraj i niebo obiecywał, przyobiecwał.

Lecz ona z wzgardą, nędznemu

Odmówiła i nadziewi

Przekarata ~~ma~~ iść do piekła

Tam do domu grzechów jego....

Ociemniałem i młotem....!

Ale kiedy ten lubieżnik

Ubiec na niej chycił przemoży,

W ten czas wściekłość mnie porwała

Trzaskiem zagroźitem!

Tak więc życie zmarnowałem

Śmierć nią czeka nieochybnie—
Tęsknotka nawet nasza
Twi została zniweczona—
Przymuszony los Kochanki
Oddać w ręce Boga mego...
Mirra zmystów porbauwiona,
Morze marzy o miłości!

Oby przez łak sroga mekce
Dorwolita śmiało wkroczyć
Do Krainy wiecznej nocy...

Proas.

Wieg to sobie drwów zatoby
Bije głucho— aż do grobu!

Persej.

Wiész o wszyt kiem, o mym losie,
Straszny wyrok zapadł na mnie

Zadna moc ludzka na ziemi

Mnie ratunku dać nie ~~zda~~^{może}.

Prozas. / po krótkim namyśle: /

Los twój bracie, nie inaczej

Przyprowadza do rozpaczy

Leż ratunek jest już blisko

Bóg go z sęta dziś przeremnie....

po karze dyjament: /

Słuch, ten kamień, to dyjament

On wybawi cie z niewoli,

Jeśli twój jest własnością

Życie nawet uratuje.

Więc posłuchaj: Od tej chwili

Ten dyjament. Który ziemi

Dziś okradłem, jest już twoim!

Jego wagą, wolność daje

Bo dwadzieścia, nawet więcej
Fendyjament ma Karatów
A na wolność podług ustaw

~~Test~~ przesłanie namaczone.:

^{Ja go chciałem}
Grazum chciał go oddać ziemi

^{Idzie sprzątnąć}
Tak górze brat tak spokojnie

^{i na coś on się}
Bo on na nią się nie przysła

Mnie starcowi który w królestwie

Swoją wolność znalazł w grobie...

Leż w tem do mnie głos przemówił

" Zrób wszystko chciej z tego

^{Jaki}
" ~~Ja~~ ~~ci~~ szczęście ofiaruję tobie ~~ja~~;

Ten głos słat się i w tym anielem.

Perseph.

Ory to we mnie, ory na jawie

By chcesz moim być wybawcą?

13

Rozas. /daje mu dyjament/

O to go masz mój Persycie
Żyj szczęśliwie i swobodnie!

Persj!

Nie, to nigdy być nie może,
Tys niewolnik mnie podobnie,
Przyjść starzec który więcej
Potrzebuje dziś wolności.

Rozas.

Mnie jak sobie nad swą głową
Nieragrawia ręka Wata,
Tę do gawema już przywykłym,
Ostawiać zaś losu obierać nie może
I niechaj szczęściu skrzydeł nieobcina
Dla mnie wolność bez wartości
Wolność swoją, szczęściem mojem!

Persyj.

Ach ta wolność niczem dla mnie
Jokael Mirza niewolnica!

Rozas.

Khoro rzucisz z siebie łańca
W ten czas możesz mieć nadzieję
Że Kochanki jarzmo ciężkie
Także zerwać ci się ude, ...
Lecz jak długoś niewolnikiem
W ten czas lemu nie podotasz
Dla niej jarzmo bolesniejsze
Teili teraz straci ciębie. —

Ha. stat. ju. Persyj. /po pawcie/
Kochanka będzie - daj - przyjmuję.

Rozas. /daje mu dyjamenty/

Wzi więc z ręki przyjaciela

Twoje życie — a co droższe
Nad to życie — wolność swoją!

Persej.

Wier mi teraz nim rozrządzić
Wolno jak własnością swoją?
To co szczęście dano sobie
To przyjaciel mnie darował.

Rozas.

To co mamy na tej ziemi
Wszystko tylko podarunkiem
Wszystko od Boga naszego
Zwolnej ręki dostajemy,
Schociaż my nazywamy
Że to nasza jest własność!...
I tak co ci dał przyjaciel —
Ty mówiaj za ^{twoją} własność

Chociaż tylko podarunek
Z biednej ręki niewolnika
Który takie ¹⁵¹² ~~nie~~ ^{iv} wierach

Persej! /Kleka!

Dziękuję tobie władco nieba
Żeś mi resztę do rąk wiośto
Bym sterował okręt śmiało
Tam do portu bezpiecznego!
Lecz nie na to go wzyję
Abym okręt uratował
Nie, nie, nigdy, ja skarb drogi
Uratuję tuż przy brzegu
Potem okręt oddam morzu!

/zrywa się sciska Rozosa:/

Bóg ci zapłać przyjacielu
Za czyn wielki i szlachetny!
/odbiega spiesznie:/

Scena. 6.

21

Rozas. /sam/

Cóż on mówił - czy podobna?

On by tylko Karb okrętu

A nie okręt chciał ratować?

Tam cię pojął i truchleje...

Alte tego nie dostronasz

To co rozprasz twojej miłości

Tris w twojej myśli utworzyła.'

Tak zaradzić będzie temu.....

On bez Mirry żyć nie może

Bez wątpienia uschnie w ziemi

Tak to drzewo bez korzenia!

Wiec się muszę jąc sposobu

Aby ciągle zieleńiało.....

Alte ciszej - Tam Lafayette's

Tak gadrina zgrzeszy ku mnie.....

Dalej żywo - czekam ciebie,...

Ta cież po żebrach namacam. —

Scena. 7

Roras. Lapeyräs. z Orzakiem uzbro-
jonych Nęgrów.

Lapeyräs

Co tu robisz gnuśny sławo:

Gdzie jest Persej? On był tutaj

Żyś mu pomógł do ucieczki....

Roras

Prawdażem go widział tutaj

I przel chwila z nim mowilem —

Leż czy uciekł, tego nie wiem

Oto wcale się nie troszczę —

Niech każdy myśli o sobie

62

Tylko innym niech da prokój —

Lapeyrās.

Podły ptochcie z twym uporem
Ty za niego mi odpowiesz
Twojem życiem niewolniku!

Rozas.

Ja, niewolnik, i za niego
Za wolnego drżysz mędra!?

Lapeyrās.

Przecież Persej jak wy wozysej
Jest podobnie niewolnikiem. —

Rozas.

Był, lecz nie jest, bo przed chwilą
Twi narawsze został wolnym!

Lapeyrās.

On, Persej, na śmierć skazany?

Rozas.

Prisłaj wolnym jak ty Panie —

Lapeyras.

Czy smiesz nędniny szyczyć zemnie?

Rozas.

Z ciebie Panie? A uchowaj,
Ja twój stuga i niewolnik
Nigdy bym się nie osmielił
Szyczyć z ciebie drogi panie....?
Jestem mówił że on wolny,
To tak prawda, jak że ozy
Co wiebiały w jego ręku
Drogi kamień tej warłosei,
^{który mu pocięło i nioje}
A go robi wolnym ~~niezłom~~!

Lapeyras.

Namiesz stary — Jeśli kamiesz
Bieda tobie niewolnikowi.

Rozas.

23

Może chcesz mnie drogi panie
Tak Persyfa imiercia karać?
Persyf broni swej własności
Przeciw swemu tyranowi!

Lapeyras.

Taka kara jego ożebra
To do ciebie nie należy
Tylko ślepe postuszeństwo
Prababowi dziś przystało,
Bo niewolnik z duszą ciętą
Z wszystkiem, mają jest własnością,
To co mieszka w myśli jego,
To co w swym czuciu mieszka
Co w nim sika ząbry rozbici
Co nazywa swą miłością

Wszystko moje — moje wszystko!
Możesz mnie nazwać tyranem
Lub upiorem lub szatanem!...
Ja czem jestem tem zostanę
Twoim wrogiem swoim panem
Który ciębie chłostać może.....
Tak więc z mocy mi nadanej
Przekazuję ci robaka
Abys milczał jak grób martwy
Czyli wrzynał za zębami
Żebyś nie był przymuszony
Podług clauzury zwycięzcy
Trochę skrócić jeźniemu R.

Rozas.

Możesz serce z ciała wyodrządzić
Możesz syty być Krowia moja

24

Bede miłosci jak grób martwy
I litować się nad sobą... —

Leż jeslibys wolności myśli
I ^{to} ~~ruszenie~~ ^{biać} serca mego

Chciesz zaprzegnać jak kark w jarzmie

W ten czas niech cię to nie rozdziwi
Że ci upór stawię panie !

Tak myślą wszyscy, wszyscy,

W których zwiesz niewolnikami...

W którzy na ostatek jego boska orastka

Umia rozróżnić od nikłego pyta,

I chociaż w więzach za katem wolności

Spokój i życie poświęcić gotowi. —

Pobracca się do Negrów!

Moi bracia jak ja myślą

Nawet czynem to dowiodą

Skoro głos orłaka godności
Tego prawa i liłości
Zrozumieja, gdy czas przyjdzie!

Lapeyras.

Zrozumiałem inowę swą
Kównie śmiała i występna
I twój podstęp ^{schud} ~~głęboki~~ ~~xxx~~ dary?
Lecz twe dzieło się nie ude
Nim rozpoczniesz - już - i spotkanie -
Rozważ dobrze i wy baczcie,
Że wszyscy na śmierci skazani
Poctug prawa rokoszani!
! Odczochdzi z Negrami!

Scena. 8.

Prozas. sam.

Wież zwiastujtes się potwora?

95

Zwoźniciel sam w sidła wpadnie,
Gdy zapragnął - aby na rzeź
Pawlec za sobą niewinność -
Com zamyslał do dokonania
I jak wiara zawsze mocna
Ona we mnie niewzruszona!
Niechaj przemoc, przemoc zniszczy
Idzie ni prawo ani miłość
Nie utrzyma ich na wodzy -
Mkuszę więzy niewolnicze
I kajclany braci moieli -
Nie dla tego aby dla nich
I dla siebie uzyskać wolność?
Lecz dla tego by tyrana
Który igra losem naszym
Zgubić razem i potępić!

Idę mieć becbiem wolność myśli
Serce stanie w prawach swoich
Perzyt z Mirza, będą wolni
Przytem nasze bicie pulsu
Twi nie będą ujażmione...

W ten czas wrzyscy znów z ochotą
Zabrzękniami Rajdanami

I becbiemy ciem jesteśmy

Biednymi niewolnikami.

W kim to bogów wielkie driny

Zemsta ściga nieone oryny

Ład niebianów sprawiedliwy

Mierzy kary ^{wredle} ~~wiele~~ winy: podchodzi

Scena. 9.

Odmiana. Parowa. Na przodzie ses,
ny ścięte spruchnięte drzewiska

na którym Mirza leży bez zmysłów.

Persyt kleczy przy jej nogach: /

Mirza.   Persyt.

Persyt.

Serce jej bije coraz głośniejsze, mocniej
Tak puls o puls, jak fala o fale,
Ty się na nowe obudzisz męczarnie
Tak bytko poznasz że to ptół jaszczurczy
Który radruwa niewolnika życie?
Na tonie śmierci byłabyś szczęśliwsza—
Ona jedyną ma łaskę nad nami!
Ah to życie nie jest dla nas
Wolność arosi pieczęć życia
A niewola herby śmierci
Bo niewolnik jak ten Kamień
Pan niktin rzuca z miejsca w miejsce

Welle woli go ślubuje —
Ale Kamień niema cienia
On nie cierpi jak niewolnik
Niewie nawet co Rajdany
Twolności nie poznaje
Za którą tęskni z nas Rarydy!
Ileż razy Mirza. sama
Zardrosita listeczkiowi
Ze go burza rwata z soba?
Bo podobnie sobie Mirzo
Listek tego nie rozumiął
I nie uził trapićciela!
Ileż razy z zimnym pyłem
Po którym deptałaś nogą
Chciałaś wzgochnąć wyjść zanieczyszczonej —
Bo on nieczuł jak ty jarzma!

Ptak w powietrzu, fala w rzecie.
 To przedmioty twej zawiszi,
 Tys' ptakata i wzdychata.
 Mogtas' jeno mieć nadzieję
 Że odrzyskasz wolność droga!
 I Któż więcej dziś zastwiył
 Cieszyć się takim klejnotem
 Jeśli nie ty w której sercu
 Najczystsza miłość goreje!
 Miłość, wolność, jednej barwy...
 Będziesz wolna, Mirzo droga
 Com zaprzysięgł - stać się musi!
 Ty nie zadrysz przed tyranem
 Szybciej będziesz z opiewu jego!
Je Mirza ożyła lekkie poruszenie!
 Cieszyć! ona się przebudza!

Pójdź tu, pójdź zimny kamieniu
Tam sobie zawsze ztorreczył
Dris jesteś droższym nad wszystko
Bo choć jestem niewolnikiem
Dris poznaje wartość swoją!
Twoją nazwą "drogi kamień"
I ty na to zastawiłeś
Wolność drogą ~~z~~^{lecz} Kochanką
Jeszcze droższą od wolności

Chowa diament rannym Mirzy!

Tu groczywaj na tym sercu
Jako Klejnot przy Klejnocie!
Teraz Mirzo jesteś wolna! —
Mnie zaś nic nie pozostaje
Tak tylko umrzeć dla ciebie
Ty nad moimi złotkami

18

Zbudujesz Kuchan
Postawisz pomnik z Kamienia!

Bywaj zdrowa Mirza droga
Tu na zawsze — Oby nie tam
Gdzie nagroda wiecznie trwa
Gdzie za wolność wolność dają
Tam się znowu zobaczymy!
Gdzie się dusze pataczą!

!Czuje ją ostrożnie i odbiega:!

Scena. 10

Mirza. sama: podnosi się z wolna
Gdzież jestem — gdzie? Tużaj — sama!
Gdzie mój Persyl? On mnie rzucił
Tam uciekła za Persylem —
I szliśmy krok w krok za nim —
Tak się działo — Leż nie — biada
Nie tak było — Tu to owa

Dobrze znana mi parowa-/zrywa się/
Po co tu jestem na tym straszącym miejscu.
Kiedy śmierć z renastą grozi głowie jego?
Okropnie! Peryst! Mirza wsta na cie!
On mnie niestyszy, gusci na wieki-

/Chcę odbiegnać:/

Nadaremnie, niémam siły
W rękach moich krew się ścieła
Nawet zadrzej myśli niémam
Niechcę wiezbiec o ich głosie
Ni o smutnym jego losie!

Ugięta ptać na kantar drzewa i zry,
wa się!

Tuż mam teraz być spokojna
Kiedy Peryst z śmiercią walczy?
Rozbudź się, mocy rozbudź w mych ciężciach

19
Korbudzi się w piersi sito lwa srogięgo
Wszak o jego idzie życie
O Persyła mnie drogięgo
Biada mi biada, tu ból piersi stowy
Nogi drza, — noc zapada przed me oczy.

! pada na konar!

Gdyby te oczy ptamień piekła siaty
A moje słowa piorunami grzmiały
Ta bym je cięsta w serce mego wroga
Leż ach! jam tylko Kobięta nieboga...

Ty najlepiej wiesz tyranie

Że ma bronie ptow i tkanie! ! zrywa się!

^{Tak} Co to Mirza radnej broni?

A toż ramie czy tak stabe

Że już dziś by nie zdotało

Przeszyć serce nikczemnego?

Perzyl, popadł zemście jego!
Niebo, wbroj ramie moje
Spuść rągłade na tyrana!
Lecz jeśli Perzyl ^{nie} już na rusztowaniu
A Klat go oddał ^{smierci} zimnej ^{grzy na wicki!} ~~smierci~~
Toż mi po krwi Klatu okrutnego?
Nie, nie, nie, ja ofiary niechcę z niego!
Perzyl żyje mam nadzieję...
Lecz że uszedł gdyż jest pewność
Wiedły serce nas omania
Wtenczas straszne przebudzenie!
Nie, nie, Perzyl byt by nigdy
Nie opuścił, mię w swém życiu...
Twigo Klat do stołu wlece
A ja ptawę i rozpiacam
Turie spieszę w pomoc jemu!
/ptawac/

Ja ella ciebie ok mój drogi
Jedną w życiu mam pociechę
Ja ci sama ja przyniosę
Twoja Mirza wierna sobie
Idmie umrzeć jak i Kochać!.

/Chce Odchodzić:/

Scena II

Mirza - Lapeyras - wrobrojeni / Murzyni
Lapeyras.

Baczność - spieszcie - śmierć Karidemu
Kto probtary Persystowi!

/Murzyni rozchooba się w różne strony:/

Mirza. pruća się do nóg Lapeyrasa

O to u nóg swoich panie
Żebrzę Łaski i litości
Nierabijaj mi Persysta

Jeśli iskra dla miłości
Jeśli mieszka w duszy twojej
Choć cień prawdy bez miłości
Która usta zwiastowały
W ten czas w mojej trwocze panie
Daj mi swoje postawienie
W ten czas chronić bezbrzesz tego
Który panem serca mego.

Lapeygrás.

Czy ci drogi lub nie drogi
Ja litości nie mam żadnej
Ja taki straszny czyn gwałtowny
Niech dziś Persej pokutuje.
Ty zaś zakluj męstwo swoje
Proźne były swe przechwałki
Teraz Mirzo błagaj nieba.

Kłose broni niewinności ....

Mirza

Nieblu nieba zadrzyj przed niem
 By cię wgniewie nie zniszczyło!
 Ja ci grozić niechcę niebem.
 Wszakies oitawiek, bądźcie ludzkimi.

Lapeyros. przyderzo!

Kto tak jak ja - wspomnij sobie -
 Wrtetku widzi niewolnika
 Za narzędzie ma swej woli
 I w swej sygrysiej wściekłości
 Niema żadnej z nim litości
 Temu miłość całkiem obca
 Takie były słowa twaje:
 A ja teraz powiem sobie;
 Komu obca miłość święta

Ten już na nic nie pamięta
Ten nad sobą nie jest panem
Nie jest łubimkim lecz tyranem
Tys z mąk mitosi szydzita
Ktore me serce trapiły
Ja nawracam ptacz tobie
Tę samą dzisaj monetą
Tam przed sobą kłęzał sroga
Ty się, Korzyś dzis przedemną
Mysimy z sobą kwita droga!!

Mirza.

Tam z mitosi nie szydzita
Wiedym w twój niewierzyta
Przekonaj mię, ale czynnem
Co twoje serce dla mnie czuje
Czy mnie bochasz jak ja myślę

32

W ten czas ^{sercu nieodbić} będziesz sercu memu
Blizszym ^{bóżeś} nawet jak to życie!

Lapeyras.

Ktoemuż powieść zawierzyć świadkowi
Wiedzy nie ufasz cierpieniom miłości.

Mirza

Świadek miłości jest liść prawdziwa
Taka pan Bóg w niebie darzy
Daruj życie Perzylowi
W ten czas twoja miłość będzie świeża, dlanie.

Lapeyras.

Ty chcesz bym jego ratował od śmierci
Karmić gąbrinę przy mej rotasnej pierci
Na która zdrachnie puszera żałość swoją?
Nie! pokradł płód ten zniszczonym niebiedzie
Który mnie swoją plugawą brucizną

Półkęd live serce nie będzie sierota!
Wtemczas dopiero żebrac będziesz sama
Omitosć kłówa dać ja chciałem sobie
Leż gdy koniecznie chcesz go uratować
Wytłupić życie oddane już śmierci
Wtemczas najdroższa zapomnij o wszystkim
Nabierz odwagi zostań żona moja!

Mirza.

Twoja żona, czy podobna!
^{Ja} Sama myśl ^{sama} ~~ja~~ tak okropna,
Czy to moje przeznaczenie?
Stało się - będę twoją żoną
Jeśli Bóg woli wolnym będzie
A ty o zemście zapomnisz!

Lapcyrd

Zgoda! Ale bicia sobie

Jeśli byś mnie zdradzić chciała
 Twój się chyłce zstąpić może?
 Po na koniec ^{stać się} ze mnie
 Potem ze mnie szyć się jeszcze?
 Wyrwać płaszczka zemsie mojej
 I którym się pieszysz rozkosznie?
 Wtenczas Mirzo pamięj na to
 Że zemsta żyje na wieki!

Mirza.

Gwiazdy na niebie niech będą świadkami
 Że twoja żona ^{chyć by} ~~beła~~ aż do zgonu
 Jest ci darujesz życie Perystowi!
 Może niechcesz wierzyć słowu
 Waz tu przywołaj Kapłana
 Przed nim wyznam wolę moją
 Gdy nas potoczy przed Bogiem.

Lapeyrd's

Jeśli w tej chwili pójdziesz do Altara
Ta na Perzta wyrok śmierci zmierzysz!

Mirza. /przystępnym głosem/
Idź tylko przodem - ja pójdę za tobą.

Lapeyras /ściska ją/
Przy weselnej bucznej urocie,
Gosć zawita z narzeczoną! /Odechodzi!

Scena. 12

Mirza. /sama/

Wesela weselna! sama myśl już o tem
Zabawia duszę okropnością śmierci!

Możesz być coś straszniejszego
Jaki być żoną kłata swego?
Zar miłości w sercu mojem
Muszę nurzyć w zmarzłym morzu
By narawsze z swą rozkoszą

W własnym tonie się żałuję.
 Żegnaj was żegnaj najstodole nadzieje
 Cudne obrzydliwy marzonego szereżera...—
 Nieba dziś moja rozwiąza przysięge
 Która los wrogi lez nie ja zlamalam.
 Ty Persycie mi przebacysz
 Zem mitosci starta warty—
 Tam zostata przymuszona
 By ratowac zycie swoje!
 I na nitce jwi przernwanej
 Znow zawiazac mocno, trwale!
 Mitosci twoja moj Persycie
 Jest. dziś godna tej ofiary
 Twoje zycie zasluga tego
 Od mitosci biednej Mirzy!
 Nabierz męstwa serce moje

Piektó trzyma cię w objęciu,
Ty to Mirzo poświęcona
Na swawolę tyranowi!!

/Odechodźci poważnym krokiem/

Scena. 13.

Rozas. Perer. Wallis i więcej Mu,
rzynów wchodzi ogłaszając się
na wszystkie strony!

Perer

Coż nam Rozas chce zawierzyć
My gotowi słuchać ciebie.

Wallis.

Tak, to miejsce .... La jarowa
Tys nam tu się stawie Karat
Mów więc przedko i słowarcie
Bo my bracia jednej doli

35

Koras.

Któż to sobie ja przygotował
My jednego Boga dzieci
Chociaż tamci są panami
A nas zwa niewolnikami!
My czujemy i myślimy
Febriatamy i wierzymy
Podobnie jak owi biali
Co nas ciągle ujarzmiają!
Nas odróżnia farba jeno
Żesmy studzy oni pany!
Ja nie szemrzę przeciw temu
Tak natura rozrządziła
Że nad sobą trza mieć pana
Ty przed nim ugiąć kolana...
Ale czuj wole w sobie

Że to ramie do zelaza
Tco teraz do was mówię
Ktore rzeczy stać się musi
Twi to od prawa natury
Z wieków w wieki utwierdzone
Postawienie przeciw temu
Ktorey rządzi głowa ezteka...
Lecz gdy głowa rozkaz wyda:
Aby oko usłyszało
Albo ucho się patrzyło
W końcu ramie przemówiło!
W tenoras braciew. taika głowa
Jest szalona, jest tyranem!
Bo jej rozkaz baniki z mydła
Zacien z was się mu nie pochlę
Jesli tego sam nie pojmie!

Perer

Co mówisz, jak stoicie jasne!

Wallis

Tam cie pociąg myślą moją
 Lecz cóż nam na tem zależy
 Tak ta głowa między nami
 Bracchi nad niewolnikami?

Prozas.

Nasza głowa jest Lagregus
 Myszki jego oko, ucho
 I to ramie i te członki
 Wszystko jego są pocelani
 Lecz jeżeli myślimy jemu
 Twi niewinni postawienia
 A on w swym ślepym obiedzie
 Chce by oko usłyszało

A to ucho przewidziało....

Perer

Wlenieras bytoby szaleństwo
Być posłusznym woli jego.

Wallis

Coś instyszyc podobnego
Okropniejszym nad tyranstwo!

Prozas

Znaćcie Mirzę siostrę waszą
Która także niewolnica?

Perer

Ny ja znamy i Kochamy -

Prozas

Godna naszej jest miłości -

Perer

Powiedz Prozas co się stało?

Korcas

37

Mirza Rocha się w Persyście
Tod niego znów Kochana
Gdy dwa serca czują skrycie
Tam nieznaję jawną prana!
On i ona jak my ślubry
Ale wolno, myśla, czują,
Nam podobnie w tych Rajdaniach.
Czyliż można wydać rozkaz
Aby zgasić żar miłości?

Perez

Nikt do tego prawa niema...

Korcas

Leż gdyby się znalazł taki
Myślać mieć prawo do tego
By zakazać Kochać sercu,

A niewinność biednej Mirzy
Swojej poświęcić swawoli?—

Cóż w ten czas — mówcie bracia
Czyś my winni słuchać jego.—

Wallis

Nie, nie, nigdy... niech Bóg broni—

Perer

To, to samo co rozkazać
Aby obo ustyszało!

Prozas

Gdyby więc nasz pan Lapeyras
Nasz Mirze chciał poświęcić
Dziśniej chuci swej swawoli?
Cóż byś zrobić w miejscu jego?

Perer

Ta bym życie me poświęcił

32

Choćby jego bronie były
Straszne grzmoty i pioruny!

Wallis.

Ta bym przemoc start przemocą!

Prozas.

Tak też dziada brat nasz Perzyl,
Gdy Lapeyrus w swej wściekłości
Groził Mirze niewinności....

Ale tyran wyrok śmierci
Wnieł ogłosił Perzylowi,
Bo na rokosz śmierci kara
Leż wyliż ten który broni
Twojego mienia, dobra swego
Może także rokoszować?
Wszakże Perzyl i Mirza
Nie Murzyni - choć ich matki

Były w jirawobrze niewolnice
Mogąz dzieci - nie niewinne
Być na jarzmo potępione?
Kiedy podług praw istnienia
Dzis oboje są wolnymi.

Perer

Niech więc Pererz broni śmiało
Swego dobra swego życia -
Przemoc stawia tyranowi.

Rozas

On sam - przeciw drithiej stworzy?

Wallis

My staniemy w sprawie jego.

Perer

Razem wszyscy jęci w jedno
Tak twy crogie walermu z nimi!

Rozas

33

Gemu to was towarzysze
Tu w to miejsce przywołatem
I drisi bracia was poznałem.
Ale teraz nie na czasie

!Koro wybiję godzina

!Będzie waszysej na wezwanie...

!Daj mi jeszcze pod jarzmem niewoli
W krótkie nas radość powszechna okoli.

!Przechodzą się w różne strony:!

Scena 14.

Persyl /zwolna zamyślony:!

Twi się stało - a ty śmierci

Znierzor ostatnia krople życia

!Oleń już czuje - moc krucizny

!Która pali w sercu mojem

Co tak

A jednak spiesze z ochotą
Na ton błogiej wieczności —
Moje życie — próżny gorzki
Śmierci zaś dla mnie jest stolicyą,
Teled w świecie kwiat mi błyszczący
W tym cierniowym życiu wieńcu
Narwa jego — miłość święta
A ja stojąca w wiecznej zieleni....
Ja jej biorę w grób ze sobą —

Cieni do wieńca narad daję —
O Mirzo! jabyś cię rad zobaczył
Po raz ostatni w niedzielnym życiu mojem
Bym mógł wygryźć z boskich oczu twoich —
Żeś ty Perzylę poznata ofiarę
Którą cię w śmierci ubóstwa nad wszystko
I swoją wolność dał za życie swoje!

Scena. 15

Persyt. Roras / spiesznie idzie:

Roras.

Los cię Persycie przesładuje w serdzu
Ledwie uszedłś śmierci nieochybnej
Nowe twe serce trafia klęska zroga!

Persyt.

Widziw mię Roras na wszystko gotowym -
Śmierć jest mocniejsza nad to ziemskie życie
A w zimnym grobie zawieść losu nieknie
Trucizna krew ma w ^{zimny} marzacych łód zamienić
I mnie od kaidęj uwolni boleści. ..

Roras.

Czy podobna - ty Persycie?

Persyt.

Tuż się stało - przyjacielu

Czy z mych rysów niepoznajesz
Że już niknę z tego świata—?
Lecz byś serca nie potępił
O niewdzięczność go nie skarzył
Wiedzieć się dowiedzi— że śmierć sama
Dris' przenosze nad ma wolność!
Wtóra reka lwa podłata.—

Rozas

Zailepiony! O! mój Boże
Coś ucrzył w twém szaleństwie?
Ty nie żądasz już wolności
Nie chcesz doznać miłkości
Topiane wieszysz z życia.

Perzył ptabym głosem

Stuchaj Rozas, przed moim zgonem.—
Juz naocy noc zapadła.

11
Tam chciał Mirzę uratować
Od tyrańca wsieklej rąk
Tam na ranie ją uwolnił
Od ciężkich więzów niewoli.

Prozas

Czy nie moim dyjamentem?

Persyś.

Tak jest, twoim dyjamentem.
Tam go włożył do jej piersi
Wiedły bez zmysłów leżała
Tem remwatem jej kajdany....
Dla tego spiesz - spiesz mój drogi
Powiedz com ella niej uczynił -
Że jest wolna i przerecznie.'

Prozas

O ty głupcze oszukany

Fys'ja bronit od niewoli
Owa wolnością, śmiercią swoją.
Gdy symozasem Aliza wierność.
Zaprzysięga Łazarz miłość?

Perzyl

Chropnie!

Scena. 16.

Ciri - Perez - Wallis - Murray

/z různých stran:/

Perer

Chwila zemsty się zbliżyła
Spieszmy więc by zapóźno jej nie było.

3 Vallis

Mnie się zdaje, już zapóźno
Czy nieśtychosz świat pieszczotek
I radosnymi okrzykami?

! Słychać w dali muzykę z śpiewem:!

To weselne Mirzy śpiewy?

Persy! pada na trawnik
stającym głosem:!

Losie okrutny! Że dożyć musiałem!

Prer

Tesrore jest czas raz śmiertelny

On nie żyje — Mirza wolna!

Pierzas

By na krótką zostać chwilę

Narzeczona i znów wolała,

Bo niebawem Persy! skończy

Prer swe własne przeżycie —

Perez — do Persy!

Oremu powiedz to uczynił!

Mysmy chcieli bronić ciebie

Proświęcić życie nasze
A ty dajesz w ręce wroga
Nasze pewne dziś zwycięstwo?

Scena. 17

Ciż - Mirza. Lapczynus. Owszak
Murzynów jemu towarzyszący siole,
nie ubrani: Murzykanie.

Prozas. pło Murzykanów!

Stójcie! dalej ani krokiem.

Przystanście głosi wesele.....

Stawcie raczej nad swym bratem

Który się z życiem rozłącza.

Murzyka ucieka. on się, obraca do Mirzy:!

Ty zaś przekleś Kobie'ła

Zakryj twarz twą przed tym mężem

Który swą dał ci wolność

93

Ipświęcił serce sobie.

Mirza

Przucca się do nóg Persyja w rozpacz!

Wielki Boże! On umiera

Mój Persy! mój drogi Persy!

Otańwrogie przeznaczenie...

By cię ratować od śmierci

Zaprzedałam rękę moją.

Włówa do ciebie należy

Dziśnij żona. Kata Twoja

A ty schodzisz już do grobu!

Przucca u nóg jego!

Persy

Po tem Mirza cię poznaje....

Po tem wtasnie moja droga....

Lecz tej chwili życia ~~mojego~~

Niewzryjesz z tym tyranem
Bo ty od tyra jesteś wolna
Ty nie jesteś niewolnica
Na twojej pierś masz dyament
Który wolność daje Tobie...
On niewoli wiary skruszył...
Lecz cie od tego tyra
Może tylko śmierć uwolnić

! Rzuci się na Lapeyrusa, chce go przebić: !

Lapeyrus.

! Wyrzuci sztyl - rzuci na ziemię: !

To ci się, zdrajco nie uda.

! Bierze za ręce. Mierze do Persyja: !

Ty zuchwały śmiercią swoją
Zatwierdzites własność moją!

Mirza.

! Chwyta ramię za sztyl: !

44

Tak ja śmiercią swoją własność!

Przebiega się!

Teraz jestem wolna Tobie

Co się w życiu nie powiodło

Śmierć potacza razem w grobie.

Umiera!

Perzył. Konając!

Twojej niema.... śmierci sroga....

Ta cała łobos spieszy droga!

Umiera!

Koniec!

lib. 206

